

Mynářů Janíček
zabíl Andulenku,
že si jí nesměl vzít
za věrnú manželku.

Často k ní chodíváł,
do půl noci býváł,
rozmilé slovečka
dycky jí povídál.

Jednú po půlnoci
o jednéj hodině:
Staň ty Andulenko,
pod' a vyprovod' mne.

Vyprovodiła ho
na půl cesty zrovna,
tam sa nenadála,
svojeho nešťastá.

Tam í na krk stúpíł,
hlavičku jí skrútíł,
jak veliký tyran
mukama ju súžíł.

A tam ju zakopáł
pod zeleným hlohem,
a enom í necháł
kúsek fěrtúška ven.

A jak domu prišéł,
otcovi povídál:
Už sem vám tatíčku
po vůli uděláł.

Dobre's ty, synáčku,
dobre's ty uděláł,
že's ty Anduleňky,
že's ty už í necháł.

Včil si možeš hledat
podle svéj lubosti,
kerá bude měti
lúk a rolí dosti.

Co ně to, tatíčku,
tak velce chválíte?
O mojéj žalosti
v mé mém srdci nevíte!

Ráno šéł Janíček
na robotu k zámku,
drábi sa ho ptajú,
kde má svú galánku?

Já sem í neviděl,
o ní sem neslyšel
enom Pámbů sám ví,
kady ona chodí.

Andulenku nesú
štyry pranny z trňá,
a Janíčka vedú
drábi do vězeňá.

Andulenku nesú
mládenci pod věnci,
a Janíčka vedú
kati k šibenici.

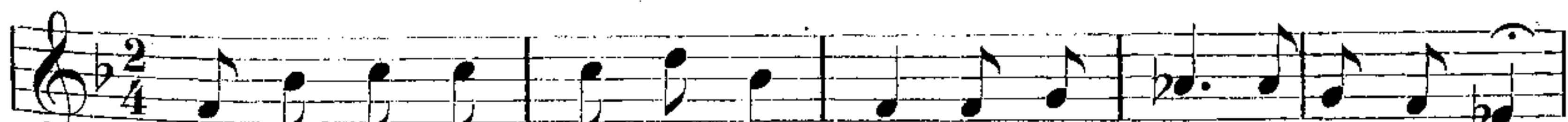
A včil mi dělajte,
jak sem já jí děláł:
hlavu na špic dajte,
kołama žámajte.

Jak si naporučíł,
tak mu udělali,
hlavu na špic dali,
kołama žámali.

10.

Mírně.

Z N. Lhotek.

Za ho - rú, za ho - ri-čkú, na-mlú-vał Jan-ko A-ny-čku,